

Konceptuální kabala Pravoslaví a jak se může Pravoslaví transformovat

Puškin psal: „Pravdu znají všichni, kromě vyvolených.“ Je to o tom, že Pravda je dostupná (na nevědomých úrovních psychiky) celé společnosti, ale je nedostupná „elitám“. Jinými slovy, vše následující v tomto textu je známo všem na úrovni obrazů (tj. na nevědomých úrovních psychiky), ale pro ty, kdo se považuje za „elitu“ společnosti, je to nedostupné. Toto je preambule, dále k podstatě.

1. «Nová doktrína Putina»

Na internetu se objevila „nová doktrína Putina“:

<http://axiolog.livejournal.com/160629.html>

Ve své historické „krymské řeči“ v Georgijevském sálu Kremlu 18. března Putin jasně zformuloval základní komponenty nové doktríny.

1. Rusko už nevnímá Západ jako partnera, který zasluhuje důvěru.

Kritika a výtky, vyslovené v „mnichovské řeči“ 2007 nebyly Západem uslyšeny a vzaty na vědomí. Pokusy znovu zatáhnout Ukrajinu do EU a NATO „západní partneři“ překročili červenou linii. Navdory prohlášením o ukončení „studené války“ a politiky rovnováhy sil fakticky prováděli a provádí starou politiku zdržování Ruska. Reálná politika Západu to jsou klamy, přijímání rozhodnutí za zády Ruska, postavení ho před hotovou věc, expanze. „Rusko pocítilo, že ho nejen jednoduše podvedli, ale vyplenili“. Nyní bude Rusko vycházet výlučně z toho.

2. Rusko se nadále už nevnímá jako součást evropské nebo euroatlantické civilizace.

Rusko je demokracie, ale zvláštního druhu. Rusko odmítlo komunistické a pseudodemokratické dogmy. Má novou identitu, kterou mimochodem není prosté zformulovat. Pokud téměř 100% obyvatel RF podporuje připojení Krymu, pak to znamená, že to rozhodnutí má pevnou demokratickou legitimitu. Putin vyzývá národ sjednotit se okolo nové ideologie a politiky, stát se jediným organizmem. Rusko už nevěří v univerzální hodnoty svobody, práv člověka a demokracie, stejně jako v jiné univerzální modely. Každá silná země je sama sobě systémem hodnot a modelem.

3. Mezinárodní právo už není systémem pravidel a dokonce ani systémem koordinát.

Mezinárodní právo je menu, ze kterého si každá silná země vybírá to, co se jí hodí.

4. Oblastí činnosti „doktríny Putina“ je postsovětský prostor.

Podklad: „historická kontinuita“, „ruský svět“, strategická bezpečnost Ruska. Suverenita postsovětských států je od nyní pevně podmíněna zohledňováním zájmů Ruska. S výjimkou třech pobaltských republik bývalého SSSR (i když to dnes už ani nemusí platit). V případě „překročení čáry“ bude Rusko konat (vtahování v NATO, v EU, pokusy rozmístění vojenských základen). Vnitřní destabilizace takové země, referenda v regionech o jejich oddělení nebo

dokonce připojení, vstup vojsk (oficiálně nebo anonymně), ustanovení Moskvě loajální vlády. Zákon o právu vstupu vojsk do jiných zemí už existuje. Přípravenost přejít od diplomatických metod k činům, to je hlavní změna nové doktríny, právě potvrzená připojením Krymu. V roce 2008 byla připravenost konat poprvé demonstrována v Gruzii. Nyní kdokoliv, kdo se rozhodne překročit čáru na postsovětském prostoru, musí být připraven k reálné konfrontaci s Ruskem, včetně vojenské.

5. Mění se hlavní Vestfálský princip – neměnnost státní suverenity a teritoriální celostnost.

Nyní se to týká jen silných států, které dokáže ochránit vlastní armáda nebo vojensko-politický blok (NATO, OSKB). Suverenita a celostnost malých zemí (v první řadě zemí, které selhaly – failed states) se stává polem soupeření silných států a jejich bloků.

6. Role mezinárodních organizací (OSN, OBSE, Rada Evropy a další) se snižuje.

V jejich rámci je nutné pracovat, ale jen do okamžiku, než to začne překážet ochraně národních zájmů (právě takto se chovaly USA a jejich spojenci při provádění různých vojenských operací bez povolení OSN).

7. Nová „doktrína Putina“ vychází z principiálně nové rovnováhy sil ve světě.

Souhrnná vojenská, ekonomická, humanitární váha Západu se prudce snižuje a pokračuje v pádu. Prudce se zvyšuje váha a vliv Asie, Latinské Ameriky, Afriky. Nezápadní velké země (v BRICS, ŠOS a dalších org.) mají zájem na nových pravidlech hry, aby samy hrály, dělily a zabíraly. Budou souhlasit s výkladem mezinárodního práva nikoliv jako tabu, ale jako přitažlivého menu v restauraci. Ano, svět se stane nebezpečnějším, dokonce výbušným, ano, risky nového překrásného světa budou obrovské, ale vždyť každý spoléhá na výhru v té hazardní hře, ne snad?

— Špatně!

To není žádná nová doktrína a určitě to není doktrína Putina. Je to pozice představitele jednoho z klanů v okolí Putina, který by chtěl, aby se ta doktrína stala Doktrínou Putina. Ale nepíšou tam to hlavní: Pro zformování strategie pro konfrontaci se Západem je třeba nejprve určit strategii samotného Západu. Ale ti, kdo to mají z titulu své pozice povinnost dělat, se bojí dokonce jen pomyslet o strategii Západu – Bibli. Proč se bojí? Protože uvnitř RF je ohromná „pátá kolona“, konající v rámci té strategie – Ruská pravoslavná církev, synagoga, tradiční islám, „ateisté“-tradicionalisté. Navíc ta „pátá kolona“ na každém rohu křičí:

— Ano, my jsme část Západu, ale tam na Západě jsou naši nepřátelé: katolíci, protestanti, jehovisti, adventisti šestého a sedmého dne, pederasti.

Co je to, kromě masové schizofrenie? Ale i u Západu ve vztahu k Rusku není situace lepší. Jejich vědomí je také schizofrenní. Moc dobře vědí, že Rusko na ně nikdy nezaútočí první, ale na každém rohu počínaje olympijským a konče polským, litevským a anglickým křičí:

— Ano, my se bojíme, protože Rusové nás už už napadnou, všechny pochyťají a znásilní.

— Bojíte se? A čeho se bojíte, když vojenské výdaje má Rusko 20x nižší než Západ?

— Stejně se bojíme!

— Bojíte se Rusů, když vás už znásilňují migranti z Blízkého Východu, nikoliv Rusové?

Tj. Západ také, stejně jako politické vedení RF potřebuje určit strategii Ruska.

Vnějškově je ta „strategie Putina“ (dostupná) po r.1991 opsána ze strategie Západu, ale oni se bojí nikoliv otevřené (dostupné), ale té skryté, která se 1000 let formovala na nevědomých úrovních psychiky národů Ruské civilizace a kterou VP SSSR koncem druhého tisíciletí vyvedl na úroveň vědomí.

Problém je v tom, že se jí bojí nejen politické vedení Západu, ale i politické vedení RF, a také Biblí biorobotizované davy na jedné i druhé straně té nesmyslné konfrontace.

A co zbývá těm davům nakaženým biblickou schizofrenií? To, co říkal Portos v „Třech mušketýrech“:

- A proč bojujete, Portosi?
- Bojuju, protože bojuju!

Tj. v tomto případě zbývá jen válka do vzájemného zničení kvůli cílům nějaké třetí strany, která se konfliktu neúčastní, ale řídí ho ve svých zájmech. Takovou strategii nemáme zapotřebí.

2. Kam se „elitě“ podít?

V podmínkách, kdy se nijak nepřiznává, že strategií Západu je Bible; kdy se kvůli biblickým stereotypům nepřijímá Koncepce společenské bezpečnosti (KSB/KOB), kam zbývá podít se „elitě“ a davu?

23. července 2016 se na serveru „Ruské ekonomické společnosti“ objevil článek „Konceptuální kabala“¹, ve kterém se autor, Alexandr Ignatěnko, pokouší identifikovat problém a dát odpověď – kudy se má vlastně Rusko ubírat?

Jeho text bude do konce pochopitelný jen nevelkému okruhu lidí, ale jeho vznik je znamením, protože ukazuje, jak informace Koncepce společenské bezpečnosti, představující alternativu biblické koncepci, prosakuje do předního útvaru intelektuálů-biblistů na území Ruska – do RPC (Ruské pravoslavné církve). Je možné předpokládat, že autor zná materiály KOB, protože používá její termíny celkově adekvátně, ale podřízenost biblické koncepci ho nutí upravovat získané vědění pod biblické stereotypy.

Článek je založen na celkem rozsáhlé knize stejného autora s názvem „Kritika padlého rozumu“.

Začíná následovně:

«Konceptuální kabala je důsledkem kabaly duchovní a předpoklad ideologické (liberalismus), politické (koloniální administrace) a finančně-ekonomické (filiálka FEDu) závislosti Ruska. Duchovní a konceptuální expanze vždy předbíhá vojenskou».

Autor začíná text popisem podřízenosti nižších priorit prostředků vlivu vyšším prioritám. Takto, pokud na vyšších prioritách země zabezpečuje svou suverenitu a bezpečnost, pak i na nižších prioritách postupně probíhají odpovídající změny, a naopak – ztráta světonázorové bezpečnosti za sebou vleče ztrátu bezpečnosti a tím i suverenity na nižších.

Tj. vše je v plném souladu s hierarchií priorit zobecněných prostředků řízení/agrese, představenou v KOB už v roce 1991. A fráze konceptuální kabala v sobě obsahuje zamlčení o tom, že existuje i konceptuální **nekabala**, to znamená svoboda – stav, kdy, pokud hovoříme v naší terminologii, existuje sociální skupina, realizující konceptuální moc v zájmu rozvoje civilizace a podporující rozšíření své sociální základny do hranic celé společnosti. V souladu s tím, konceptuální kabala – je konceptuální bezmoc, bezvládí, nebo podřízenost cizí koncepci, cizorodé konceptuální moci.

Článek srší všemožnými pojmy, jejichž podstatu autor sám nejspíš nechápe a pracuje s nimi jako se sklíčky kaleidoskopu.

---

¹ <http://reosh.ru/konceptualnaya-kabala.html>

Konkrétně na začátku píše:

«Religiozní (kult) forma poznání se v této práci zkoumá a argumentuje jako substancionální. Filosofická a vědecká formy poznání jsou odvozeny od religiozní a tvoří se v důsledku degradace a transformace kultu. Základ religiozní (pokud mluvíme o křesťanství) formy poznání tvoří duchovní (přirozené, transcendentní) rozjímání, základy filosofické (klasická filosofie) – myšlení, základy vědecké – představy (spojení myšlení a smyslového rozjímání)».

Už od samého začátku autor staví proti sobě náboženství, filosofii a vědu, jako tři různé cesty poznání. Pokud zkoumáme filosofii různých církví a světských ideologií, vidíme, že prakticky všude panuje citátně-dogmatický přístup, nikoliv metodologický. Dokonce marxismus, který přinesl obřezanou dialektickou filosofii, jsa světskou variantou biblické koncepce, se časem dogmatizoval. Proto mluvit o tom, že katolicismus nebo pravoslaví, marxismus nebo jiné ideologické systémy (třetí priorita zobecněných prostředků řízení/agrese) mohou společnosti nabídnout metrologicky průkaznou teorii poznání (část filosofie), na jejímž základě se bude rozvíjet věda, nelze. To jest teze o různosti forem poznání není téměř ničím podepřena.

V knize i ve článku autor dělá závěr o tom, že filosofie, kultura a věda Západní civilizace je důsledek určitého bohosloví (teologie), to znamená vnímání světa:

«Katolické dogmatické bohosloví v sobě potenciálně obsahuje všechny formy jeho historických proměn: protestantizmu, filosofie a konceptuální vědy Nové doby».

Ale autor neříká to hlavní, že věda jako taková je vždy konceptuálně podmíněna. V umlčení se rozumí, že katolické dogmatické bohosloví má ve svém základě Bibli, a dále se ukáže, proč.

Autor píše:

«...výzkumy dovolují mluvit o existenci katolicko-protestantské vědy se svými fundamentálními pozicemi, pojmovou základnou, systémem teorií a obrazem světa. Tento závěr platí i pro antickou vědu. Jinými slovy, neexistuje univerzální věda, to je mýtus vytvořený západním katolicko-protestantským paradigmatem s určitými ideologickými cíli.

Pod univerzální vědou Západ chápe svou vlastní katolicko-protestantskou vědu. Přirozeně se nabízí závěr, že pokud existuje katolicko-protestantská a antická věda, pak musí existovat i pravoslavná věda».

Takovým způsobem autor uměle vyvádí pravoslaví mimo katolicko-protestantské paradigma. Aby ho bylo možné vyvést, je třeba „zapomenout“ říct o tom, že v základech pravoslaví také leží... tentýž biblický kulturní kód nebo, jak se vyjadřuje autor, „ontologie, antropologie a gnoseologie“.

Odkazuje se na V.J.Katasonova, Alexandr Ignatěnko mluví o tom, že současná ekonomická věda je založena na protestantizmu (má se na mysli z něj vyrostlý liberalizmus) a judaismu (zjevně se má na mysli globální lichvářství, jako základ současného finančního systému), a dále hovoří o tom, že pravoslaví se od toho silně odlišuje:

«Zvláště principiální jsou rozdíly mezi západními (náležitými katolicko-protestantskému fundamentálnímu paradigmatu) společenskými vědami a pravoslavným pohledem na svět. (...)

Současná věda v Rusku, systém vyššího a středního vzdělání jsou založeny na lživých vědeckých teoriích neodpovídajících našemu pohledu na svět (civilizační identitě), pravoslavné ontologii, antropologii a gnoseologii».

— Jaký objev: už K.N.Leontěv v dopisu V.S.Solovjovovi psal:

«Víra je u nás odedávna řecká; státnost od doby Petra téměř německá; společnost francouzská; věda – dosud evropského ducha. Svůj nám zbývá jen národní temperament, čistě psychické založení. (...)

Z toho je možné pochopit, že žádná věda, alternativní vědě Západu, v Rusku nikdy nebyla a není ani dnes. Ale pravoslavní filosofové to nevědí, dokonce za přítomnosti přímých poukazů na to ze strany pravoslavných autorit typu K.N.Leontěva a Ignáce Brjančaninova.

Přesto současná věda, vzdělání, skutečně neodpovídají ruskému vnímání světa a ideálům Ruské civilizace, které se svébytně rozvíjely navzdory stále zaváděným, v průběhu historie, západním ideám. A autor má pravdu, že je nutné rozpracovat vědu a vzdělávací systém, odpovídající ruskému pohledu na svět. Ale znova vzniká otázka – co je to pravoslaví, jestli ne ta samá biblistika, ačkoliv s otiskem vlivu ruské civilizace? A pokud je to tak, pak jak se může pravoslaví stát základem pro takovou tvorbu:

«Hovoříme o nejakutnější nutnosti vytvoření a vypracování v současném Rusku vlastní pravoslavné vědy, v první řadě v humanitární oblasti. Za tím účelem máme vše potřebné: pravoslavnou ontologii, antropologii a gnoseologii. Na jejich základě je zcela reálné v nejbližší sobě vypracovat pravoslavnou sociologii, historii, ekonomiku, politologii a další».

Připomeneme, že Starý zákon (židovská Tóra) (základ západní filosofie, vědy a vzdělávacího systému) s lichvářskou doktrínou Deuteronomium-Izaiáš (o tom níže), spolu s obrazem stvoření světa a člověka, dogmaty o jeho hříšnosti, dogmaty o trojjedinosti Boha, ukřižováním Ježíše a dalšími ideovými osnovami pravoslavného pohledu na světa, **jsou součástí kánonu RPC**.

Proto první otázka: čím se „pravoslavná ontologie, antropologie a gnoseologie“ odlišují od obecné západní? - tím že odpovídat na otázku „Co je Pravda?“ v plném souladu s biblickými texty a „odkazem svatých otců“ bude nikoliv světská Akademie věd, nikoliv neomylný Římský papež, nikoliv „svatá inkvizice římsko-katolické církve“, ale „Svatý synod RPC“ nebo „jeho blahorodí“ patriarcha Moskevský a celé Rusi? Jakým způsobem tehdy může být na základě „pravoslavné ontologie, antropologie a gnoseologie“, stojících na biblických základech a symbolu víry, mimořádně dalekých od Učení Ježíše, vytvořena pravoslavná věda, odlišná od současné obecně západní a také biblické?

Tím, že biblický kulturní kód získá pravoslavný odstín a distancuje se od liberálních (vyrostlých z protestantizmu) a lichvářských (vyrostlých z judaismu) doktrín současné „univerzální“ západní vědy, nepřestane být biblickým – nesoucím v sobě všechny algoritmy, stejné biblické, ve své podstatě otrokářské koncepce řízení nebo v termínech autora – konceptuální kabaly.

A vzniká další otázka: A co překáželo pravoslaví v období od r.988 do r.1917 vytvořit svou pravoslavnou vědu a vzdělávací systém, efektivnější než západní?

Dále autor píše:

«V tomto článku se nedotýkáme nutnosti organizačních reforem ve vědě a vzdělání, o tom je napsáno dost. Naše téma je více fundamentální. Mluvíme o nutnosti vytvoření a rozpracování v současném Rusku pravoslavné vědy, v první řadě v humanitární oblasti. Pro to máme vše, co je třeba: pravoslavnou ontologii, antropologii a gnoseologii. Na jejich základě je reálné v blízké době rozpracovat pravoslavnou sociologii, historii, ekonomiku, politologii a další.»

To jest, aniž by o tom mluvil přímo, autor staví otázku o formování koncepce řízení procesem globalizace. Ale jak už jsme psali dříve, zformovat alternativní sociologii, historii, ekonomiku na bázi Bible není možné, což znamená že všechny úvahy na téma, že se pravoslaví v jeho nynější podobě může stát základem koncepce alternativní Bibli, jsou nereálné.

Navíc to autor sám potvrzuje:

«Alexandr Notin v článku „Čas plné pravdy“ ukazuje kompletní bezmoc ohromné armády současných analytiků, expertů, vědců, politologů, historiků, ekonomů (kteří získali současné a teristické materialistické vzdělání, protestantské) v pokusu osmyslit a sestavit prognózu velkých politických, ekonomických a společenských událostí. Příčinu vidí v tom, že znalosti současných vědců pocházejí z neoduševnělého umu, rodícího materialistický pohled na svět, který podle Písma Svatého zemře».

Pokračování analytické poznámky «K současné situaci» č.6 (127), červenec 2016

Ale opět autor vyvádí biblické pravoslaví mimo oblast zkoumání, mlče o neplodnosti armády analytiků, vědců a činovníků od RPC. Duch církevní také nepomáhá. Vychází, že i ontologie, i antropologie, i gnoseologie pravoslaví jsou také neplodné, když za 25 let „svobody od SSSR“ nebylo nic vytvořeno.

Čekalo lidstvo marně,
že z dávných kateder
z úst pomazaného znacharstva
zazní tvůrčí slovo.

Všechny církve světa jsou jen ochránci
bývalých zákonů a kánonů;
Od jejich nablýskaných obyvatel
Tvůrčí Logos odešel¹

Ale zůstává otázka – je možná obroda pravoslaví v Rusku? Může se stát jednou z nejaktivnějších a nejzdravějších sil rozvoje společnosti? Zvláště v podmínkách změny logiky sociálního chování. A. Ignatěnko odpovídá na danou otázku, ačkoliv ve svých závěrech si sám protiřečí:

«Bez pravoslavného bohosloví se pravoslaví proměňuje v folklór. Vně bohoslovské prověrky se duše stává nestabilní v pokušení, vzniká nebezpečí duchovnímu zdraví, podměny duchovního duševním. Bez bohosloví se mysl odtrhává od církevních hlubin. Bohoslovská věda, přinesená do Ruska ze Západu, zůstává cizověrným prvkem v organickém církevním životě.

(...)

Ruské bohosloví ve svém rozvoji prošlo cestu církevně-historického vzpomínání příliš letmo a nedostatečně plně prožilo patologii a byzantismus. Ruská bohoslovská škola teprve musí projít nejtěžší školu křesťanského helénismu. Ruské bohosloví neovládlo otcovským bohoslovím zevnitř».

To znamená, že z jedné strany autor vyzývá očistit církve od západních inverzí, a z druhé zavést do církve byzantsko-řecké inverze, neznaje nebo nechápaje, a možná vědomě zamlčuje, že Západ už provedl expanzi a vnesl ty inverze do byzantského pravoslaví. A znovu zopakujeme: při veškeré rozdílnosti ruského pravoslaví, řeckého a katolického učení, základ je u všech stejný – Bible.

A aforismy Ključevského zůstaly opět bez odpovědi:

“Vyšší hierarchie z Byzance, mnišská, zasedla jako černý mor na ruské věřící svědomí a dodnes ji straší svou černotou.” (str. 437) „Ruské duchovenstvo vždy učilo pastvu svou ne poznávat a milovat Boha, ale jen se bát čertů, které ono samo i rozplodilo se svými diakónkami“ (str. 434) „Bohosloví na vědeckých základech, to je loutka Boha, odětá podle aktuální módy“ (str. 424)²

Dále autor dělá krátkou exkurzi do historie, konkrétně do sovětské historie a píše:

«Do základů ideologie socialismu a komunismu byla z našeho pohledu položena syntéza třech fundamentálních paradigmat: antropocentrického (německá filosofie, anglická politická ekonomie, francouzský utopický socialismus), teocentrického (mesianismus) a talmudického (chiliasmus)».

Co víme o chiliasmu?

«Chiliasmus (od řeckého chilas – tisíc), víra v tisíciletou Boží pozemskou říši na zemi, tj. realizace mysticky chápaného ideálu spravedlivosti ještě před koncem světa.» (Sovětský encyklopedický slovník, 1986) (Chiliasmus sehrál významnou roli také v husitství, pozn. překl.) Další název chiliasmu

¹ Smyslově zpřesněné verše „Hierarchie“ D.L.Andrejeva

² Ključevskij. “Sebrané spisy v 9 svazcích” (Moskva, «Mysl», 1990), svazek 9

je „milénarismus“ od latinského *millenium* – tisíciletí. Chiliasmus a milénarismus byl vnímán od počátku svého rozšíření v řecko- a latinskojazyčných oblastech Římské říše panujícími církvemi, které samy sebe považovaly za křesťanské, jako kacířství, tj. lživé učení. A v tomto není rozdíl mezi pravoslaviím a katolicismem. A chiliasmus se potírá církvemi navzdory smyslu Kristovy modlitby:

«Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno Tvé, přijď království Tvé, buď Vůle Tvá jak v nebi, **tak i na zemi.**»

Autor se pokouší spojit chiliasmus s Talmudem a tím skrýt před čtenářem, že chiliasmus v jádru svém odpovídá původnímu učení Ježíše, a celkově se jedná o skutečné křesťanství, které se ale neshoduje se zájmy kurátorů současného pravoslaví: původní byzantské pravoslaví je církev císařova, nikoliv církev Boha: odtud plynou všechny problémy.

Na závěr analýzy článku je možné říct, že autor se pokouší podpořit zachování panování biblické koncepce v jejím pravoslavném ideologickém balení. Neochotně přiznává, že dosud žádná pravoslavná sociologie, ekonomika, historie neexistuje, ale trvá na jejím vypracování a násilném zavedení do vzdělávacího systému a dalších společenských institucí.

Pro přeměnu pravoslaví na sílu, která bude skutečně pracovat na blaho národů Ruské civilizace a všeho lidstva, je nutné se reálně řídit radou Ignáce Brjančaninova. Návrh Ignáce Brjančaninova „O nutnosti Sněmu ohledně současného stavu Ruské pravoslavné církve“ zní:

«Za dobu dvou storočí nebol stav Ruskej Pravoslávnej Cirkvi prerokovávaný a revidovaný Koncilom. Od posledných rokov 17. storočia bolo Západným vetrom nanesená mnoho špiny do útroby Cirkvi a do útroby štátu, na škodu viere, mravnosti a národnosti.

Pre riešenie všetkých vznikajúcich ťažkých otázok Cirkvi vždy zvolávala koncily. Na základe súčasného ťažkého stavu Všeruskej Cirkvi je zvolanie koncilu kategoricky nutnosťou. Zároveň zvolanie koncilu, podľa ducha doby, nie je možné bez náležitej prípravy k tak svätému podujatiu.

Zostaviť a vytlačiť Posolstvo Ekumenickej Cirkvi (*cursus completus Patrologiae*) v gréckom, latinskom, slovanskom a ruskom jazyku. A Posolstvo Ekumenickej Východnej Cirkvi, vysvetlené so všetkou presnosťou podľa dôveryhodných dokumentov, iste zaúčinkuje v prospech Pravoslávnej Cirkvi.

Všetci významní vedci, matematici a přírodovědci, ako: Newton, Leibniz, Necker — neboli len deistami, ale aj vyznávali kresťanstvo.»¹

Výzva zůstala bez odezvy a právě tato hluchota k náznaku Shora, a nikoliv nějací „bolševici“ a „židozedenáři“ způsobila katastrofu roku 1917: co se týká bolševiků, to oni vyvedli Rusko z té katastrofy a vytvořili předpoklady k jeho dalšímu pravdověrnému rozvoji.

Přesto zůstává otázka: v čem spočívá konkrétní podstata bludů, panujících v RPC? Na to se podíváme níže.

3. Boží dopuštění v procesech zotročení národů

Boží dopuštění, to jsou meze, ve kterých Bůh dopouští odklon od realizace Zámyslu všem, komu v Božím Předurčení bytí dal svobodu volby a dal vůli pro to, aby mohla být volba realizována.

Přitom je otevřena možnost jednomu subjektům působit bezprostředním nebo zprostředkovaným vlivem, který nespadá do norem pravdověrných² vzájemných vztahů, na jiné subjekty, které se samy odklonily od objektivní mravnosti a etiky (pravdověrnosti).

¹ <http://pravbeseda.ru/library/index.php?id=464&page=book>

² Pravdověrnost – (z ruského „pravednost“, v SK/CZ nemá přesný jednoslovný překlad vystihující podstatu, proto jsme zvolili nový termín) je termín, pod kterým je v terminologii KSB myšleno úsilí a tendence poznávat a konat podle Záměru Tvůrce. Je to v podstatě zákon Harmonie, která drží celý Vesmír pohromadě a v chodu jako dokonalý mechanismus, a netýká se jen lidí, ale všeho. (U neživých věcí je daná napevno fyzikálními zákony, u jednoduchých organizmů naprogramovaná genetikou, u bytostí jako člověk je vložena geneticky jen jako potenciál, který se rozvíjí vývojem, sebepoznáním vývojového cíle svého druhu, psychickou evolucí). Proto rozumný člověk může mnoho odpozorovat od přírody, Vesmíru. Logika poskytuje jen část odpovědí, zbytek doplňuje Rozlišení dávávané Shora těm, kdo mají úpřimný zájem o takovýto život v souladu se Životem – pozn. překl.

Pokračování analytické poznámky «K současné situaci» č.6 (127), červenec 2016

V závislosti na tom, nakolik a jak se někdo odklání od předložených jemu Shora norem pravdivosti, - natolik Bůh nebrání nepravdivým činům ve vztahu k němu a nepodpoří jeho nepravdivé protiakce vůči těm, kdo vůči němu koná v mezích Dopuštění. Přitom Dopuštění ve vztahu ke každému je podmíněno dosaženým osobnostním rozvojem: čím více bylo dáno člověku Shora, čím blíže je jeho mravnost k pravdivosti, čím více on dosáhl v osvojení potenciálu rozvoje svých schopností – tím přísnější je vztah (kritéria) vůči němu Shora a tím přísněji je on sám dlužný dodržovat samodisciplínu.

Boží dopuštění je ve všech případech promyšleně účelné, protože v něm Bůh předkládá možnost nepravdivým zamyslet se jim samým pod vlivem okolností, nenarušuje Svou vůlí jejich svobodu volby a nepotlačuje jejich vůli.

Vědění o dopuštění Božím jako o objektivním jevu v životě společnosti celkově a každého člověka zvláště dovoluje objevit čtyři základní druhy etiky:

- Zneužívání Božího dopuštění, takového jaké se zformovalo ve vztahu k ostatním, ve svých zájmech.
- **Subjektivní ocenění hranic Božího dopuštění a záměrná manipulace na tomto základě ostatních do oblastí dopuštění ve vztahu k nim, s cílem kořistně je zneužívat/využívat v mezích dopuštění** (tak jsou vybudovány jejich majiteli různé kulty, na tom stojí satanismus všech forem)

V souladu s tím, politika rozvracení dorůstajících pokolení ve všech dobách a u všech národů – není cena za svobodu slova a umělecké tvorby, ne etická chyba, ale cílevědomý zlý úmysl. A nechť si dají pozor majitelé a pracovníci masmédií, kteří sestavují televizní programy a zprávy, a také umělečtí tvůrci – takzvaná „tvůrčí inteligence“ - a další sluhové a kurátoři egregoriálně-magických pseudoreligiozních a světských kultů, protože veškerá činnost podobného druhu probíhá v rámci Božího dopuštění se všemi z toho vyplývajícími důsledky pro samotné aktéry a jejich stoupence.

- Konání v hranicích Božího dopuštění s cílem překažení něčích nepravých skutků poté, co byli nepravě konající upozorněni o podstatě jejich nepravosti, ale trvají na svém, nevnímají informace o tom, že by měli žít a jednat jinak. Takové je v ideálu opodstatnění práva na Svatou – spravedlivou – válku (konkrétně, takové je opodstatnění islámského džihádu nebo Velké vlastenecké také svaté války) a na konání různorodých „inkvizic“.

Avšak v historicky reálné praxi pod hesly „svaté války“, prohlašované oběma stranami, z větší části **jedni nepravdiví zažívají zlobu jiných nepravdivých v mezích Božího dopuštění ve vztahu každé ze stran**. V souladu s tím – běda tomu, kdo si usmyslí že koná pravdivě a začne „svatou“ válku proti těm, kdo jsou více pravdověrní, a tím spíše – proti těm, kdo jsou skutečně pravdověrní: nevyhnutelně se setkají s přímou, ačkoliv možná nevyzpytatelnou pro nepravdověrné, podporou Boha více pravdověrných. Tak hořce zaplatili nacisté, když napadli na Sovětský svaz.

- Principiální odmítnutí vlivu na druhé, neodpovídajícího normám pravdivých vzájemných vztahů, avšak možného v mezích Božího dopuštění ve vztahu k nim. Přitom se na sebe bere závazek informovat možné oběti dopuštění o tom, že se nachází v jeho oblasti, ukazovat jim cesty z něj, ponechává na Bohu misi vytrestání těch, kdo jsou zatvrzelí v nepravosti. To učil Ježíš a tímto principem se řídil sám, přebýváje mezi lidmi. To je v našem chápání základ křesťanské etiky: **„Jděte a naučte se, co znamená: ‚Milosrdenství chci, a ne oběť.‘“** (Matouš, 9:13).

Ve společnosti je převládání křesťanské, ve své podstatě – normální lidské etiky (a uvedeném smyslu) možné, ale vyžaduje a předpokládá, aby člověk byl mravně připraven a uměl se upřímně zamyslet na informacemi ze strany okolí o jeho vlastní nepravosti, aby mohl s pomocí takového druhu od ostatních lidí změnit sebe samého.

Nejvýraznější příklad využívání Božího dopuštění v kořistných zájmech (v souladu s prvním a druhým typem etiky) – to je vliv na globální historický proces lichvářské doktríny Deuteronomium-Izaiáš, kterou spolu s celým Starým zákonem považuje Ruská pravoslavná církev za bohem inspirovanou pravdu:

«Nedávej na úrok bratru svému (v kontextu – soukmenovci, tj. židu) ani stříbro, ani chleba, ani cokoli jiného, co lze dát na úrok; cizinci (tj. nežidu) na úrok dávej, aby hospodin bůh tvůj (tj. ďábel, pokud se podíváme na podstatu doporučení z hlediska svědomí) ti žehnal ve všem, co děláš

Vnitřní Prediktor SSSR

rukama svýma na zemi, do které jdeš, abys jí ovládl ... A budeš vládnout nad mnohými národy, a oni nad tebou vládnout nebudou“, — Deuteronomium, 28:12.

„**Tehdy synové cizinců** (tj. následující pokolení nežidů, jejichž předkové vlezli do cíleně nesplacitelných dluhů k plemeni lichvářů) **budou stavět tvé stěny** (jako nyní mnohé rodiny arabů-Palestinců závisí svým životem na možnosti dojíždění za prací do Izraele) **a jejich králové ti budou sloužit**; („Já jsem žid králů“ – námitka jednoho z Rothschildů na nepovedený kompliment na jeho adresu: „Vy jste král židů“) **neb v hněvu svém jsem tě porazil, ale ve své dobrotě k tobě budu milostiv. A budou otevřeny brány tvé, nebudou se zavírat ani dnem, ani nocí, aby ti mohly být přinášeny poklady národů a přivádění jejich králové. Neboť národy a království, které ti odmítnou sloužit, zhynou, a takové národy budou vyhlazeny**“, — Izaiáš, 60:10–12»

Hierarchie všech církví ve jménu Krista trvají na svatosti této doktríny, neodvažují se nazvat ji zvráceností, a kánon Nového zákona, který prošel cenzurou a úpravami ještě před Nikajským koncilem, jménem Krista, bez jakýchkoliv důvodů k tomu, ji prohlašuje do skonání světa za Boží záměr:

«Nemyslete si, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky (tj. Starý zákon). Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit. Amen, říkám vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine ani nejmenší písmenko, ani jediná čárka ze Zákona, než se to všechno naplní, — Matouš 5:17-18».

Víra v boží inspiraci této zvrácenosti dělá národy psychologicky bezmocnými před ekonomickým diktátem transnacionální lichvářské mafie, protože zavádí věřící v tím větší dopuštění ve vztahu k nim, čím větší je jejich víra v to.

A jak vykládají Boží dopuštění pravoslavní teologové?

«**Božie dopustenie** - jeden z druhov božej prozreteľnosti (starostlivosti) o všetko jestvujúce, spravodlivé opustenie človeka Bohom kvôli jeho náprave, polepšeniu, záchrane a sláve trpiaceho, alebo kvôli podnieteniu druhých k horlivosti a napodobňovaniu, alebo pre slávu Boha, alebo keď človek (nehľadiac na to, že Boh urobil všetko pre jeho spásu) zostáva z vlastnej svojvôle bezcitným a nenapraviteľným.

Dopustenie môže byť dvojaké:

- Spásne dopustenie, vedúce k náprave a
- Dopustenie, znamenajúce odvrhnutie človeka Bohom a vedúce k plnému trestu¹».

Celkově – analogicky, ale dokonce zde je ve druhé variantě dopuštění mravnost Boha biblická – může odvrhnout člověka, trestá ho, ačkoliv přitom „Bůh je Láska!“.

Dogma o Kristově oběti

Tato schizofrenie Bible, kde figuruje popsání mravů ve své podstatě dvou odlišných bohů – skutečného promíjejícího, milujícího, milosrdného VŠEMOHOUCÍHO Nejvyššího Boha, a boha výhodného pro všechny církve Kristova jména, mstivého, žárlivého, kárajícího, pána nad otroky – nazveme ho Hospodinem, se nejvíce projevila v popisu příchodu Pravdivého, které se liší v Knize Moudrosti, kde se mluví o tom, jak se mýlí zákeřní:

«Počíhejme si na spravedlivého, k ničemu nám není, jen se protiví našim činům a vytýká nám prohřešky proti Zákonu, viní nás ze zrady na našem vychování. Honosí se, že došel poznání Boha, a sám sebe nazývá Hospodinovým služebníkem.

¹ zdroj http://www.verapravoslavna.ru/?Popushenie_-_alf

Pokračování analytické poznámky «K současné situaci» č.6 (127), červenec 2016

Stal se obžalobou našeho smýšlení, je nám na obtíž i jenom na něj pohledět, protože jeho život se nepodobá životu druhých a jeho chování je úplně odlišné. Má nás za zvrhlé a vyhýbá se našim cestám jako nečistým. Blahoslaví smrt jako konečný úděl spravedlivých a vychloubá se, že jeho otcem je Bůh.

Pohledme, zda jsou jeho řeči pravdivé, a přezkoumejme, jak to s ním nakonec dopadne.

Jestliže spravedlivý je Božím synem, Bůh se ho ujme a vytrhne ho z rukou protivníků.

Vyzkoušejme ho tupením a mučením, ať poznáme jeho mírnost a přesvědčíme se o jeho trpělivosti.

Odsudíme ho k potupné smrti, zda dojde zastání, jak říká.

To zamýšleli, ale důkladně se zmýlili, neboť je zaslepila jejich špatnost.

Nepoznali Boží tajemství ani nepočítali s odměnou za zbožnost a neuvážili, jaké odplaty dojdou bezúhonné duše.

Bůh totiž stvořil člověka k neporušitelnosti a učinil ho obrazem vlastní nepomíjivosti.

Đáblovou závistí však vešla do světa smrt, a kdo patří k němu, zakusí ji.»¹

V tomto úryvku se také projevila levota RPC: slova „syn Boží“ jsou napsány s malým písmenem, protože pokud je psát velkým, pak bude třeba ten úryvek vztáhnout k prvnímu příchodu Krista, ale v tom případě se celé církevní učení rozsype jako domek z karet, ale přitom zmizí mnohasetletý konflikt s islámem, odmítajícím ukřižování Krista v přímé, nedvousmyslné podobě.

A v popisu vztahu k Pravdivému u Izaiáše:

«Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen.

Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.

Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech.

Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před střihači zůstal němý, ústa neotevřel.

Byl zadržen a vzat na soud. Kdopak pomyslí na jeho pokolení? Vždyť byl vyťat ze země živých, raněn pro nevěrnost mého lidu.

Byl mu dán hrob se svévolníky, s boháčem smrt našel, ačkoli se nedopustil násilí a v jeho ústech nebylo lsti.

Ale Hospodinovou vůlí bylo zkrušit ho nemocí, aby položil svůj život v oběť za vinu. Spatří potomstvo, bude dlouho živ a zdárně vykoná vůli Hospodinovu.

Zbaven svého trápení spatří světlo, nasytí se tím, co zakusil. „Můj spravedlivý služebník získá spravedlnost mnohým; jejich nepravosti on na sebe vezme.»²

A z nějakého důvodu se právě Izaiášské zjevení o strádání Pravdivého za hříchy lidí stalo základním kamenem v historicky zformovaném křesťanství. A už o 600 let později následuje skrz Korán zpráva:

«a za jejich slova: “Zabili jsme Mesiáše, Issu, syna Mariam, Božího vyslance“ (ale oni ho nezabili a neukřižovali, **to se jim jen zdálo**; a v pravdě ti, kdo o tom mluví, pochybují o něm; **nemají o tom žádné znalosti, kromě následování domněnky**. Nezabili ho, ve skutečnosti. Ne, Bůh ho vznesl k Sobě: Bůh je veliký, moudrý!³».

¹ Kniha Moudrosti, 2:12-14 (<http://www.bible.net.cz/b/Wis/2>)

² Izaiáš 53:4-11, <http://www.bible.net.cz/app/b?book=Isa&no=53>

³ viz <http://islam.com.ua/islamskie-nauki-i-pervoistochniki/ghizny-prorokov-islama-i-ih-spodvighnikov/10220-pochemu-islam-ne-priznaet-raspyatie-i-voskreshenie-iisusa>

Ale křesťanští bohoslovové zavrhnou moudrost Šalamounovu, i koránickou informaci, tím že neuznali Korán za knihu, inspirovanou Bohem, prohlásili učení islámu za lživé, a aby ho nemuseli kritizovat přímo, v nejhorších tradicích internet-diskusí 21. století napadali Mohameda v osobní rovině¹. Korán není pro církve písmo svaté, to je logické. Ale i Kristus své současníky obviňoval z kultu vraždění proroků, a předpovídal jim:

«Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Stavíte náhrobky prorokům, zdobíte pomníky spravedlivých a říkáte: ‚Kdybychom my byli na místě svých otců, neměli bychom podíl na smrti proroků.‘ Tak svědčíte sami proti sobě, že jste synové těch, kdo zabíjeli proroky. Dovězte tedy činy svých otců! Hadi, plemeno zmijí, jak uniknete pekelnému trestu?» (Matouš, 23:29 – 33)

V dogmatu o smrti Krista na kříži je založen základ duchovního otroctví stoupců biblické koncepce, protože přesvědčení, že Pravdivý mohl zemřít za hříchy ostatních, otevírá tím větší možnosti působení v rámci Dopuštění na jedince, čím silněji ten v toto dogma věří.

Protože v psychice jedince se pak formuje jasný algoritmus: „Pokud budeš spravedlivým, pak tě čeká mučednická smrt, a odměnu získáš posmrtně.“ Tento algoritmus samolikvidace mravně nejvíce vyspělých lidí se během historie podporuje tím, že nejuctívanějšími vždy byli svatí mučedníci. Dříve existoval i jev tzv. sebeumučení k smrti. Tento algoritmus byl podporován na všech úrovních, například na úrovni státu – zařazením Mikuláše II. k svatým mučedníkům, což formovalo algoritmus vlastizrady pro budoucí státníky: „Odevzdej zemi bez boje – staneš se svatým“.

Ve skutečnosti Mikuláš II. vytvořil na prázdném místě potenciál konfliktu s Japonskem, který se vybil v rusko-japonské válce a dodnes dělá problémy ve vzájemných vztazích dvou národů; dopustil zavlečení Ruska do první světové války (odmítnutím smlouvy s Německem r. 1905, odmítnutím zahraničněpolitického kursu P.A.Stolypina). Takže v jádru věci je poslední car sebevrah, který do své sebevraždy zatáhl ještě několik milionů lidí několika generací, a v souladu s tím se je třeba modlit o odpuštění jemu, nikoliv k němu jako ke svatému...

Dogma o prvotním hříchu

Dogmatem, přímo spojeným s dogmatem o ukřižování Pravdivého, který je základním kamenem křesťanské (a také pravoslavné) antropologie (učení o člověku), je dogma o prvotním hříchu. On dělá všechny lidi, kteří v toto dogma věří, mravně podřízenými církevním hierarchům (římský papež se považuje za neomylného², patriarcha RPC se oficiálně nazývá „Nejsvatější Patriarcha Moskevský a celé Rusi“³), což jim dává etickou možnost využít takovým způsobem vytvořený rozdíl v dopuštění ve vztahu k sobě a k pastvě v kořistných zájmech, podle 1. a 2. druhu etiky.

Tato psychická instalace o nenapravitelné méněcennosti jedněch před druhými je základ fašismu jako jednoho z typů kultury společenského samořízení, která je možná výhradně v davově-„elitární“ společnosti.

Organizačně-politická podstata fašismu jako takového nezávisle na tom, jak se nazývá, jakými idejemi se kryje a jakými způsoby realizuje moc ve společnosti, – spočívá v aktivní podpoře davem „malých lidí“ – kvůli ideovému přesvědčení jich samých nebo jejich apolitičnosti na základně jejich živočišně-instinktivního chování – systému zneužití moci „elitární“ oligarchií⁴, která:

---

¹ Jak konkrétně, podrobněji viz odkaz: <http://agnuz.info/app/webroot/library/262/538/page08.htm>

² viz https://cs.wikipedia.org/wiki/Pape%C5%B5esk%C3%A1_neomylnost

³ viz <http://www.patriarchia.ru/db/text/31754.html>

⁴ Právě z toho důvodu, že nová oligarchie Ruska vznikla v důsledku reformy 90. let nemá aktivní podporu společnosti, Rusko našich dní není fašistickým státem, ačkoliv v něm jsou skupiny a hnutí, které sní o příchodu k moci a zavedení stabilního (při směně generací) fašistického režimu.

Pokračování analytické poznámky «K současné situaci» č.6 (127), červenec 2016

- představuje nepravost (nespravedlivost) jako údajnou „spravedlivost“, a na tom základě deformuje světonázor lidí, veškerou svou mocí kultivuje nespravedlivost ve společnosti, bránice lidem realizovat se v kvalitě člověka;
- pod různými záminkami vši svou mocí potlačuje všechny a každého, kdo pochybuje o spravedlivosti jí samé a jí realizované politiky, a také potlačuje ty, koho v tom jen podezřívá (tyto cíle sledovaly různorodé inkvizice historicky reálných církví).

Zdůrazníme: fašistická kultura společenského samořízení se buduje tak, aby bylo vyloučeno, aby nově narozený člověk dosáhl k začátku dospívání (13-14 let) nezvratně lidského typu organizace psychiky, a tím brání vzniku kultury lidskosti a jí odpovídající organizaci života společnosti.

Fašistická kultura, jejíž algoritmika potlačuje poznávatelně-tvůrčí potenciál, je taková, že pro všechny postižené, které zmrzačila během jejich osobnostního formování, jsou slova „metodologie poznání a tvorby“ prázdnými slovy. Tak to je bez závislosti na tom, jakým sociálním statutem disponují takoví lidé, a jak se staví k vědomostem o metodologii poznání a tvorby, které se k nim dostaly, a jejich roli v životě společnosti:

- zda přiznají navrhované vědění dostatečně důvěryhodným a podléhajícím osvojení jimi osobně a společností celkově;
- usilují o to, aby díky novému vědění nějakou cestou řešili především (nebo výjimečně) nějaké své problémy, a nechají život společnosti plynout samovolně;
- považují to za nesmysl, nezasluhující vnímání;
- nebo vědomě dají přednost schovat se před Životem v „ulitě“, předpokládajíc, že nabídka osvojit si poznávatelně-tvůrčí potenciál pochází od „satana“, protože narušuje podle jejich názoru božský zákaz na ochutnání plodů „stromu poznání dobra a zla“.

Neuvažují možnost, že v příběhu o Stromu poznání Dobra a Zla:

- Nešlo o absolutní zákaz na poznávatelně-tvůrčí činnost, protiřečící tomu, že Bůh dal člověku smysly, rozum, vůli, svědomí a stud (dva aspekty vrozeného religiozního smyslu – viz výše aforismus V.O.Ključevského), ale o varování nezabývat se „hackerstvími“ technikami v této zaležitosti, kvůli vyhnutí se nevyhnutelným problémům spojeným s „hackerstvím“.
- Právě „satan“ a jeho následníci později varování před „hackerstvím“ interpretovali jako absolutní zákaz na poznání, a tím i na osvojení poznávatelně-tvůrčího potenciálu geneticky vloženého do člověka Bohem–Tvůrcem. Nabízí se otázka: proč Bůh vložil do člověka poznávatelně-tvůrčí potenciál, pokud předpokládal zavést kategorický zákaz na jeho osvojení a využití, a dal přitom člověku svobodu volby? Je snad Bůh slaboduchý nebo schizofrenik? A za jakým účelem Ježíš učil lidi, že Duch Svátý je patron veškeré pravdy?

Dogma o trojici

A. Ignatěnko ve své knize píše o duši a jejích stavech:

«Shrneme obsah dané otázky. Když předmětem poznávajícího subjektu vystupuje imanentní obsah – vědomí s nutností získává objektivizovanou a naturalizovanou formu.

Duše je ve své přirozenosti, v přirozeném stavu prostá. Ona se připodobňuje tomu, na co je obrácena a co zrcadlí. Pokud je obrácena ke Sváté Trojici, jejíž podstata je také prostá, duše si zachovává formu prostoty. Pokud zrcadlí rozdělené, mnohoparciální, konečné, tj. objektivní svět, ztrácí prostotu a rozděluje se uvnitř sebe. Poslední tajemství naturalizace spočívá v tom, že duše, jsa ve své podstatě prostou, přijímá formu zrcadleného objektu, tj. přírody.

Existují jen dvě varianty přebývání duše.

První – naturalizace a objektivizace jako důsledek obrácenosti k tvárnému světu. Zde je objektivizace a naturalizace vědomí zákonitý metafyzický výsledek pádu člověka do hříchu.

A druhá, přirozená a skutečná (pravá), jejíž prostředkem se uskutečňuje osvícení umu. Její existence není možná bez obrácení se k Transcendentní realitě, bez obnovení přirozeného vztahu duše ke Svaté Trojici, a, z toho vyplývá, i bez skutečného ocírkvení umu.“

Je třeba poznamenat, že dogma o Trojici není nikde v Bibli ani v apokryfech přímo prohlášeno ani Kristem, ani proroky, a veškerá souhrnná vyjádření o Bohu, Duchu Svatém, Kristu nevedou jednoznačně k tomuto dogmatu. Je to práce Nicejského koncilu.

Dogma o Trojici je možné téměř přímo najít v 5. kapitole Prvního listu Janova:

«6 Toť jest ten, kterýž přišel skrze vodu a krev, Ježíš Kristus, ne u vodě toliko, ale u vodě a ve krvi. A Duch jest, kterýž svědectví vydává, že Duch jest pravda.

7 Neboť tři jsou, kteříž svědectví vydávají na nebi: Otec, Slovo, a Duch svatý, a ti tři jedno jsou.

8 A tři jsou, kteříž svědectví vydávají na zemi: Duch, a voda, a krev, a ti tři jedno jsou.

9 Poněvadž svědectví lidské přijímáme, svědectvíť Boží větší jest...»

V Koránu, odmítajícím dogma o Trojici, se Mohamed mnohokrát odkazuje na tutéž Autoritu, co i Jan:

«Bůh stačí jako svědek mezi mnou a vámi (súra 17:98); On je svědek nad vším! (34:46)».

Pokud se však obrátíme k textu staršího vydání bible, k Ostrožské Bibli z r. 1581¹, pak právě na tomto místě 5. kapitoly Prvního listu Janova odhalíme odlišnost:

«6 To je ten, který přišel skrze vodu a krev: Ježíš Kristus. Ne pouze skrze vodu křtu, ale i skrze krev kříže; a Duch o tom vydává svědectví, neboť Duch jest pravda.

7 Tři jsou, kteří vydávají svědectví

8 – Duch, voda a krev – a ti tři jsou zajedno.

9 Přijímáme-li svědectví lidí, oč větší je svědectví Boží; Boží svědectví je to, co pověděl o svém Synu.»

Verš 7 zcela chybí. Co je to? Přepisovatelé Bible v Byzantské říši i na Rusi ztratili verš, a Ostrožská Bible byla vytištěna na základě špatného textu? Nebo se verš 7 objevil, aby zjednodušil opodstatnění dogmatu o Trojici a dostal se na Rus spolu s nikoniánskými knihami nebo ještě později: při přípravě synodálního překladu v 19. století z církevní slovanštiny? Tento verš chybí i v textech Nového zákona, které do Ruska vozí misionáři západních církví a sekt v dnešní době.

Poznámka překladatele: jako exemplář s veršem navíc zde byl použit text Bible Kralické, který je obsahově totožný se Synodálním překladem citovaným v originálu, a jako překlad textu Ostrožské Bible je použit obsahově totožný text Českého ekumenického překladu (<http://biblenet.cz/app/b?book=John1&no=5>), čímž se potvrzuje, že „Tento verš chybí i v textech Nového zákona, které do Ruska vozí misionáři západních církví a sekt v dnešní době.“

A.A.Kur v článku v časopise „Mladá garda“ 1/1994 píše:

«V roce 1923 vyšla v Leipzigu kniha „Historie Bible“. V ní se informuje, že první ruská Bible byla ručně psaná a přeložená ze sarmatského jazyka při Vladimírovi Svjatoslavoviči na konci 10. století. Tu Bibli použil vydavatel Ostrožské Bible, o čemž informují sami v předmluvě; křtění Rusi proběhlo v roce 987 a bez účasti Byzantské říše.»

Akim Korsunjanin byl jedním z křtitelů, následník Aria. A dokonce v letopisu Silvestra je u roku 6496, podle tvrzení A.A.Kura, uveden text Symbolu víry, blízký ariánství: v něm, konkrétně, je namísto „Jediné podstaty“ napsáno „Podobné podstaty“. To znamená že Rus se křtila dvakrát: poprvé do ariánství, a podruhé potichu do byzantismu. Právě z tohoto důvodu:

¹ vydání r. 1988 podle exempláře vědecké knihovny A.M.Gorkého, Moskevská státní univerzita, vydal „Slovo-Art“

«metropolita Feopempton podruhé vysvětlil kostel Desjatinovo v Kyjevě, postavený za Svatého Vladimíra a při něm vysvěcený episkopem [biskupem] Rusi Nastasem Korsunjaninem, ariánského vyznání (A.A.Kur, str.229)».

A stopy prvního ariánského křtění, fakticky odmítajícího dogma o Trojici v jeho nicejské variantě, texty Ruských bohoslužebných knih obsahovaly minimálně do doby Nikona. Svědectvím tomu je uvedený rozdíl mezi Ostrožskou Biblií a kánonem právě ohledně otázky Trojice.

V Koránu se hovoří:

«Prišli sme k vám s pravdou, väčšine z vás sa ale pravda protivila» (43:78). «Toto je oznámenie pre ľudí, aby ním boli varovaní a aby vedeli, že On je len jeden jediný Boh a aby sa poučili tí, ktorí rozum majú» (14:52). «Boh, niet boha okrem Neho, večne živého, večne existujúceho. Nezastihne ho driemota ani spánok. Jemu náleží, čo je v nebesiach a čo je na zemi. Ktože by sa u Neho mohol prihovoriť inak než s Jeho povolením. Pozná ich súčasnosť i budúcnosť, ale oni neobsiahnu z Jeho poznania nič, jedine to, čo by On chcel. Jeho Kursy pojíma nebesia a zem a nezaťažuje Ho ich ochrana a opatrovanie. A On je ten, nad ktorým vyššieho niet a je preveľký.» (2:256)

Súra 112 «Očištění víry»:

1. On, Boh je jeden jediný,
2. Boh je večný,
3. Nesplodil a nebol splodený,
4. A niet toho, kto by sa Mu vyrovnal»

Súra 2:

«163. Váš Boh je jeden jediný Boh, niet boha okrem Neho, v Jeho moci je milosť a je milostivý.»

Súra 2:

«136 Povedzte: „Uverili sme v Boha a v to, čo nám bolo zoslané a v to, čo bolo zoslané Abrahámovi, Ismailovi, Izákovi, Jakubovi a kmeňovým spoločenstvám a v to, čo bolo dané Mojžišovi a Ježišovi a v to, čo bolo dané prorokom od ich Pána. Nerobíme rozdiel medzi nimi a my sme Mu oddaní“.»

Korán takovým spôsobom učí ešte více strohému monoteismu než Starý zákon, ležící v základu judaismu.

Biblické: „Bůh povstal mezi bohy“ (Žalmy¹, 81); množné číslo „elohim“; dogma o Svaté Trojici, neoddelitelné od Nicejského Vyznání víry křesťanských církví, jsou podle Koránu lidskými výmysly, zavlečenými do Vnuknutí při jejich intepretaci a kanonizaci: zčásti úmyslně, zčásti z hlouposti „kvůli krásnému slohu“ a úsilí, převyšující chápání a rozum.

4. Svědomí jako základ osobnostního a společenského rozvoje

Skutečný základ pro „obožštění (osvícení) umu“, to je sledování diktatury svědomí, která dává bezchybné rady v libovolné situaci, protože se jeví smyslem (orgánem) přímého spojení duše jedince s Všedržitelem, zamknutým na nevědomé úrovni psychiky, dostupným každému. Funkční účel svědomí v psychice jedince je: v dialogu vědomí s podvědomím dopředu informovat jedince, že ty či ony jeho záměry a z nich pramenící činnost (včetně souhlasné pozice s určitými názory a konáním jiných) jsou hříšné, nesprávné.

Svědomí a komplementární pocit studu (informace o hříchu už po jeho završení) jsou dva prostředky, které dovolují jedinci stát se člověkem. Pokud jsou potlačeny, vzniká antropoidní člověku-podobná bytost, neschopná stát se člověkem do té doby, dokud v sobě znovu neprobudí svědomí a stud. Zde souhlasíme se slovy I.Iljina, která uvádí Ignatěnko ve svém článku:

«Ruská věda – píše Iljin – nemá napodobovat západní učenost, ani v oblasti výzkumu, ani v oblasti vnímání světa. Je povolána vypracovat vlastní vnímání

¹ http://days.pravoslavie.ru/bible/z_ps_81_1_1_81_6_6.htm

světa, svůj výzkum. To vůbec neznamena, že pro ruského člověka je „nezávazná“ jediná obecně lidská logika nebo, že věda může mít jiný cíl, kromě hledání pravdy. Bylo by marné vykládat to povolání jako právo ruského člověka na vědeckou nedokazatelnost, neodpovědnost, subjektivní svévoli nebo jiné destruktivní dějství. Ale ruský vědec je přizván vnášet do svých výzkumných principů srdce, hloubavost, tvůrčí svobodu a **živé odpovědné svědomí.**»¹

A právě o společenství lidí, žijících pod diktaturou svědomí, nesl dobré zprávy Ježíš, tvrdíce:

«Zákon a Proroci až do Jana; od té chvíle se zvěstuje království Boží a **každý do něj svým úsilím vchází.** (Lukáš 16:16)»

«Nepřijde království Boží zjevným způsobem (...) Neboť, **království Boží jest mezi vámi** (Lukáš 17:20-21)»

Komunismus v překladu z latiny do ruštiny znamená občinnost, společnost (od slova společný); kromě toho to slovo v latině má stejný kořen s „komunikací“, tj. se spojením, včetně informačního spojení mezi lidmi, což se rusky nazývá „so-Vest“ (sovest' = svědomí, Vest' = zpráva, informace, „so-Vest“ = společná informace, pozn. překl.), Jinak řečeno

Komunismus — společenství lidí žijících na základě svědomí: všechno ostatní v komunismu je důsledkem jednoty svědomí u různých osob.

To na téma, proč ruský národ během revoluce podpořil bolševiky (neplést s marxisty, trockisty, esery a dalšími) a zavrhl pravoslavní synodálně-císařské církve, která odešla daleko od Učení Ježíše. Co s tím má společného Talmud a talmudistice připisovaný „chiliasmus“, pokud se v modlitbě Otče náš přímo hovoří „a buď vůle Tvá na Zemi, jako i na nebi“? Bolševistické pohledy na svět zjevně více odpovídaly „**našemu vnímání světa (civilizační identitě)**“, byly svědomitější, což znamená – religioznější, než hierarchie církví, které spadly do idealistického ateismu už v době Nicejského koncilu. Ale pro A.Ignatěnka jsou stalinský socialismus a hitlerovský nacismus (mimořádně posvěcený římským papežem) nerozlišitelné, on má za to, že:

«Historie SSSR je velká historická zkušenost bezbožné lidské civilizace. Bezbožný humanismus vede k rozličným druhům fašismu (hitlerovskému, stalinskému, mao-ce-tungovskému apod.)»

O dvou druzích ateismu

Je třeba poznamenat, že obě větve: znachaři s církevníky, i učení mužové, jsou nositeli jedné a téže šablony pohledu na svět, jen v různých modifikacích. Jedni i druzí jsou ateisty, jen různými způsoby.

Ateismus na úrovni vědomí není u drtivé většiny jeho nositelů plodem jejich vlastního hloubání o Životě, ale je podmíněný kulturou, ve které vyrostli, a výchovou v rodině a škole.

V kultuře lidstva je možné objevit dva druhy ateismu:

- Materialistický ateismus přímo prohlašuje Boha za výplod fantazie lidí.
- Idealistický ateismus prohlašuje bytí Boha za realitu, ale vytváří věrouku, jejíž následování dostává člověka do konfliktu s Božím Zámyslem, tím ostřejším, čím více je přesvědčen o pravdivosti dané věrouky, a čím důsledněji jí uplatňuje v životě.

Ruská civilizace na nevědomých úrovních psychiky překonala k začátku 20. století idealistický ateismus církve. Proběhlo to z velké části proto, že obyvatelstvo bylo negramotné a tímto způsobem světonázorově ochráněno před vlivem biblické kultury s jejími rituály a literaturou. Nehledě na to, že rituály působily na psychiku, nedotýkaly se jejích hlubin.

5. Závěr o dvou učeních

Církev učí:

¹ И.А.Ильин. О русской идее. С. 436-443. Русская идея. М.: Республика, 1992. — С. 442

Pokračování analytické poznámky «K současné situaci» č.6 (127), červenec 2016

«Věřím v jednoho Boha, Otce, Vševládcе, Stvořitele nebe a země, všeho viditelného i neviditelného.

I v jednoho Pána, Ježíše Krista, Syna Božího, jednorozeného a z Otce zrozeného přede všemi věky. Světlo ze Světla, Boha pravého z Boha pravého, rozeného, nestvořeného, jednobytného s Otcem, skrze něhož vše učiněno bylo. Jenž pro nás lidi a pro naše spasení sestoupil s nebe, vtělil se z Ducha Svatého a Marie Panny a člověkem se stal. Jenž za nás ukřižován byl pod Pontským Pilátem, trpěl a pohřben byl. A třetího dne vstal z mrtvých podle Písem. Vystoupil na nebesa a sedí po pravici Otce.

A znovu přijde se slávou soudit živé i mrtvé; jeho Království nebude (mít) konce.

I v Ducha Svatého, Pána, oživujícího, jenž z Otce vychází a s Otcem i Synem spoluctěn a spoluoslovován jest a mluvil skrze proroky.

I v jednu svatou, obecnou a apoštolskou Církev. Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů. Očekávám vzkříšení mrtvých a život věku budoucího.

Amen.»¹

Ve své podstatě je Nicejské vyznání víry interpretací „biografických údajů“ Nového zákona svými slovy v míře svědomitosti a chápání, tj. jedná se o tradici starců (církevních „otců“), z něhož jsou vyloučeny slova samotného Krista, rozsypané autory kánonických evangelií ve svých textech. V důsledku toho by Nicejské vyznání víry mělo začínat slovy:

«Věřím v tradici otců církve, kteří učí, že ... (verš „I v jednu svatou, obecnou a apoštolskou Církev“ je o tomto) <a dále podle textu Vyznání víry>.»

Odstranění přímé řeči samotného Ježíše z Vyznání víry nemůže nemít religiozní a vnitrosociální důsledky pro společnost, jejichž duchovní a veškerá další kultura vyrostla z Nicejské dogmatiky. Vyznání víry, ačkoliv existuje spolu s kánonem Novozákonních knih, neodmítajících přímo Dobrou Zprávu (blahou zvěst = evangelium) Krista, není tak neškodné, jak se může mnohým zdát.

V důsledku zdeformovanosti věroučení se ztrácí jednota emocionální a smyslové organizace duše člověka, který ho následuje, a záměna tradice stařešin za smysl Odhalení rodí religiozní bezbožnost, idealistický ateismus, v němž:

«Všechny církve světa jsou jen ochránci starých Zákonů a kánonů. Od jejich zesláblých obyvatel Tvůrčí Logos odešel...»

To je společenský jev, popsáný slovy Evangelii:

«Běda vám, zákoníkům, že jste vzali klíče vědění: sami jste nevešli a ostatním v tom zabránili.» (Lukáš, 11:52)

«Ale běda vám, zákonníci a farizeové pokrytci, že zavíráte království nebeské před lidmi; neboť sami tam nevcházíte, a těm, kteříž by vjíti chtěli, vcházeti nedopouštíte.» (Matouš 23:13)

Konflikt víry a rozumu, církvi a vědy, je důsledek poškození v umu a poškození ve víře, výtvar satanismu. Protože veškeré vědění ve Vesmíru pochází od Boha, pak skutečná religie a skutečná věda nemohou být v konfliktu. Na základě Bible, vytvářející tento konflikt, a vyvolávající tím slabost víry, zbavené rozumu, a zhůvěřilosti vědy, vpadnuvší v bezbožnost, vyřešen být nemůže. Právě proto se nakonec materialistický ateismus obnažuje v idealistickém ateismu těmi, kdo odmítl stařešiny překroucené a obelhané Vnuknutí, ale z různých příčin nebyl schopný rozpoznat za „stařešinami“ a stěnou jejich tradic živého Boha a Jeho Vnuknutí jako takové.

---

¹ Niceo-cařihradské vyznání víry: <http://www.orthodoxia.cz/nc-symb.htm>

Vnitřní Prediktor SSSR

Ateističnost obou druhů otevírá možnosti hierarchům Církve Kristovy, dalších směrů idealistického ateismu a za nimi stojícím kurátorům biblické civilizace, zneužívat dopuštění, do něhož se lidé sami dostávají, ze své vůle, následující jejich lži.

Ježíš učil své současníky něčemu zcela jinému, což církev během staletí mlčky zaměňují svými výmysly:

«Zákon a proroci až do Jana, [a] od té chvíle Království Boží zvěstuje se a každý do něj svým úsilím vchází (Lukáš 16:16).

Ale hledejte nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše (podle kontextu pozemský blahobyt pro všechny lidi) bude vám přidáno (Mt 6:33). Neboť pravím vám: Nebude-li hojnější spravedlivost vaše nežli zákonníků a farizejů, nevejdete do Království Nebeského (Mt 5:20). Pán Bůh náš Pán jeden jest. Není Bůh mrtvých, ale Bůh živých (Mk 12:29). I řekl mu Ježíš: Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší mysli své. To jest přední a veliké přikázání. Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého (Mt 22:37). Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest (Mt 7:21). Proste, a budeť vám dáno; hledejte, a naleznete; tlucte, a budeť vám otevříno. Nebo každý, kdož prosí, bere; a kdož hledá, nalézá; a tomu, kdož tluče, bude otevříno. (...) Poněvadž tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávatí dětem svým, čím více Otec váš nebeský dá Duchu svatého těm, kteříž ho prosí? (Lukáš 11:9-13). Když pak přijde ten Duch pravdy, uvedeť vás ve všelikou pravdu... (Jan 16:13).

Vpravdě pravím vám, že kdož by koli řekl hoře této: Zdvihni se a vrz sebou do moře, a nepochyboval by v srdci svém, ale věřil by, že se stane, cožkoli dí, staneť se jemu tak, což by koli řekl. Protož pravím vám: Zač byste koli, modléce se, prosili, věřte, že vezmete, a staneť se vám (Marek 11:23-24). Modlete se takto: „Otče náš, kterýž [jsi] v nebesích, posvěť se jméno tvé. Přid' království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám dluhy naše, jakož i my odpouštíme dlužníkům našim. I neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Nebo tvé jest království, i moc, i sláva, na věky!“ (Mt 6:9-13). Nepřijde království Boží zjevným způsobem (...) Neboť, království Boží jest mezi vámi (Lukáš 17:20-21).»

To jsou dvě vzájemně se vylučující věroučení. A Církev je daleko od toho, čemu učil Kristus...

Reformované pravoslaví jako základ rozvoje Ruska

Alexandr Ignatěnko píše na konci svého článku:

«Jediné řešení z našeho úhlu pohledu je postupná záměna ve vzdělávacích programech současného protestantského, západního vědeckého obsahu za pravoslavný.

Vytvoření pravoslavné vědy předpokládá dva základní směry.

První, negativní, to je totální kritika a dekonstrukce panujících teorií v přírodních i společenských vědách. Je nutné rozehnat mýtus o univerzálnosti vědecké formy poznání rozkrýt jeho vnitřní spojení s religii. Religie je vyšší substancionální forma životní činnosti a poznání člověka, spojujícího ho s Božským i tvárným druhem bytí.

Druhé, pozitivní. Je nutné vytvořit konceptuální osnovy ruského (pravoslavného) systému přirozených a společenských věd, vytvořit pravoslavné verze především společenských věd: antropologie, sociologie, historie, ekonomiky a politologie, a celého systému vyššího a středního vzdělání na základě pravoslavné ontologie, antropologie a gnoseologie. Organizace a uskutečnění tohoto těžkého a grandiózního úkolu může být vložena na Byzantský klub.»

Pokračování analytické poznámky «K současné situaci» č.6 (127), červenec 2016

Na základě stejného biblického kulturního kódu bude vytvořena stejná (ohledně výsledků) věda, jen možná s jinými názvy a pravoslavným zabarvením. Navíc jsou osnovy pro nové humanitární vědy ruské civilizace už založeny v Konceptu společenské bezpečnosti a tvůrčím způsobem se rozvíjí, čemuž příkladem je vznik množství společenských iniciativ, pracujících na všech prioritách zobecněných prostředků ve všech oblastech života společnosti.

Autorem navrhovaná opatření přivedou jen k většímu konceptuálnímu zakabalení Ruska:

«2. Je nutné na státní úrovni uzákonit studium a přednášení pravoslavného bohosloví nejen v systému duchovního vzdělání, ale i ve světském vzdělání, protože pro Rusko je pravoslavné bohosloví teoretickou základnou duchovní (civilizační) identity, samodostatečnou alternativou a záměnou předmětu filosofie a filosofického vzdělání. Bez pravoslavné teologie, jak pojmového základu křesťanského učení Pravoslavné církve, je zcela nemožné ani vybudovat křesťanský stát, ani vypracovat jeho ideologii, ani není možné křesťanské vzdělání a křesťanská věda. Na rozdíl od Ruska, na postkřesťanském Západě je teologie dávno povinným předmětem na univerzitách.

3. Je nutné zahrnout Zákon Boží do seznamu povinných předmětů na střední škole jako krátký a dostupný výklad pravoslavného učení. Pravoslavné učení je třeba vnímat jako základ pohledu na svět ruského občana. Zahrnout do školního programu, alternativního současnému, systém objasnění přírodních, společenských a historických jevů na základě křesťanského učení.»

Nabízí se otázka, co by v takovém případě měli dělat muslimové a buddhisté? - začít separatistická hnutí v Rusku?

Aby se člověk stal akceschopným patriotem, který nebude plodit militantní dokumenty na způsob „nové doktríny Putina“, je třeba přehodnotit svůj vztah k Bibli a církevně-pravoslavné tradici.

Ti z pravoslavných patriotů, kteří se nemohou zbavit myšlenky o svatosti Bible, necht' odpoví na jednu otázku: *Proč se bouří proti tomu, co se děje v Rusku od roku 1985?* - když to vše probíhá v plném souladu s doktrínou „Deuteronomium-Izaiáš“ a se souhlasem s ní většiny hierarchů RPC, a tím spíše ekumenického křídla RPC: Gajdara a spol. by měli nosit na rukou za realizaci biblických ideálů, a namísto toho jsou v opozici; a pokud mají za to, že Bible, v její historicky zformované podobě, je skutečně svaté písmo, nezkráslené lži, pak vystupováním proti režimu, který uskutečňuje biblické ideály a program uspořádání světa, jsou v opozici vůči bohu. O čemž psal P.A.Florenský V.V.Rozanovovi 26.10.1913 následujícími slovy:

«I tak, otázka o naší záhubě je otázka, dávno už zvažovaná osudem. Ani slovanské potůčky se „neslijí do ruského moře“, ani ono „nevyschne“, ale vše bude zaplaveno šedou tekutou lavinou advokatury, která mimochodem zalije i Talmud, i rituální vraždy.

V konci konců, otázka spočívá v jednom: **zda věříme Bibli nebo ne.**

Zda věříme apoštolu Pavlu nebo ne. Izraeli byly dány sliby – to je fakt. Apoštol Pavel to potvrzuje:

«Celý Izrael se zachrání!»¹.

Ne „duchovní“ Izrael, jak se utěšují duchovní, bohužel, ne duchovní. Apoštol Pavel jasně mluví o „příbuzných po krvi“ a potvrzuje neodvolatelnost všech předchozích smluv o vyvolenosti.

My – jsme jen „jakoby“, mimochodem. Stěžněm světové historie je Izrael. Taková je Vyšší Vůle. Jestli se smíříme, v duši nastane radost pokornosti. Pokud se vzepřeme, odvrátíme se od toho samého křesťanství, kvůli němuž jsme byli ve sporu s Izraelem, tj. opět se dostaneme pod vládu Izraele. Boží zaslíbení jsou neodvolatelná. To my jsme v „hranici osídlení“ Božích předurčení – my, ne oni. My jsme Egyptané, okradení a mučení; my jsme ti, u nichž jsou „hlavy nemluvnat rozbity o kámen“ - o tomto proti sobě zpíváme v kostelech andělskými hlasy: „Na řekách Babylonských ...“. Máme jednu útěchu:

¹ V Koránu je na toto téma vyřčen jiný názor:

«I tak, Bůh podrobil zkoušce Ibrahima (Abraháma) svými slovy a on je splnil. Řekl: „Udělám tě vzorem a příkladem pro lidi.“ Ibrahim řekl: „I mé potomky?“ Bůh řekl: „Můj slib se nevztahuje na nepravdivé.“ (súra 2:124)

I když jsme navždy neviditelnými řetězy
přikováni ke zdejším břehům
Ale i tento kruh musíme vykonat my sami
který bohové nám předurčili završit.

Musíme sami završit kruh svého podřízení Izraeli! Možná že vy jste poslední Egypt'an, a já poslední Řek. A jako zvířata zahnaná do kouta se díváme na „triumf vítězů“. O minutu později nás porazí, zvířata, možná poslední zvířata, a vypustí krev z košer masa. Ale musíme být pokorní.

Starý zákon dává zaslíbení o budoucím panování nad světem. Komu? - Židům. A Nový? - vůbec neříká nám, křesťanům, že to panování nyní přechází k nám, křesťanům, ale jen vyzývá trpělivě nést svůj kříž a slibuje nám za to spásu. Jeden Zákon protirečí druhému – ale ne proto, že oba říkají to stejné, ale právě proto, že říkají něco jiného, a to jiné je určeno různým osobám. A ten hluboký rozpor obou Zákonů, smířitelný při vysoké úrovni duchovního rozjímání, jak to bylo u apoštola Pavla, nesnesitelně řeže a žhne naše bezkřídlé a ochablé vědomí.»¹

Pokud režim uvádí do života biblickou doktrínu a patrioté ho označují za satanský, pak je třeba mít odvahu označit i Bibli jako pokroucení (v zájmech satanismu) skutečného Božího Vnuknutí.

Aby pravoslaví začalo skutečně odrážet Ruskou civilizační identitu, je třeba udělat mnoho. V kostce, pravoslaví se musí vrátit k vyznávání Učení Krista, zřeknout se starozákonní doktríny mučednické smrti „pro spasení“, lichvářské doktríny Deuteronomium-Izaiáš, Nicejského vyznání víry, okázalých rituálů, zakabalování psychiky pastvy a ještě mnoho dalšího, co leží v řečišti biblické algoritmiky:

«22 Otroci, poslouvejte ve všem své pozemské pány, nejen naoko, abyste se jim po lidsku zalíbili, nýbrž ze srdce, v bázni Páně.

23 Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu, ... (Koloským 3:22-23)»

Co potom ale zůstane od dnešního pravoslaví?

Dnes na začátku 21. století prostřednictvím Internetu jsou všichni lidé planety sjednoceni v jedinou síť, ačkoliv vlády se pokouší segmentovat je na podsítě různých subkultur prostřednictvím cloudových technologií, oddělujíc jeden dav od druhého. Ale jejich snahy jsou marné, mohou takto jen zpomalit proces sjednocení planety, protože na lidstvo mají vliv objektivní sociokulturní zákonitosti, jejichž projevem na lidstvo je například objektivně probíhající proces globalizace. A lidé mohou žít podle svých představ, deformovat vlastní kulturu jak je libo, vytvářet satanské hry jako například ceremoniál při otevření Gothardského tunelu, nebo se jakkoliv procvičovat ve slovobludí na internetu, ale nevyhnutelně se setkají s vlivem objektivních zákonitostí v mezích Zámyslu a Dopuštění Božího.

Tj. máme co dělat se vznikem nového procesu na planetě Zemi – procesu samořízení společnosti, v kterém bude v roli kritérií adekvátnosti životu těch šest skupin objektivních zákonitostí bytí. A protože „pravdu znají všichni, kromě vyvolených“, tento proces bude probíhat zdola nahoru, protože vrškům davově-“elitární“ pyramidy je pravda nedostupná z principu.

Stvořitel v předurčení bytí uspořádal svět tak, že lidé žijí pod mocí objektivních zákonitostí, které je možné rozdělit do šesti skupin.

¹ Komentáře V.V.Rozanova a jeho odpovědi Florenskému při citování vypuštěny, citováno podle stránek http://www.rusimperia.com/6_2004/vera1.html

Pokračování analytické poznámky «K současné situaci» č.6 (127), červenec 2016

---

1. Obecně biosférické, regulující formování biocenóz, vzájemné působení biologických druhů jeden na druhého v rámci biosféry, vzájemné působení biosféry celkově s Přírodním prostředím.
2. Specificky druhové, odlišující druh „Člověk rozumný“ od dalších biologických druhů.
3. Noosférně-religiozní, ve své podstatě mravně-etické, regulující vzájemné vztahy majitelů rozumu.
4. Sociokulturní, regulující budování kultury a určující následky vlivu kulturně podmíněného chování lidí (jedinců, sociálních skupin, kulturně svébytných společností, lidstva celkově) na jedince, sociální skupiny, kulturně svébytné společnosti, lidstvo celkově i na přírodní prostředí.
5. Ekonomické, regulující hospodářskou činnost lidí a předurčující její následky pro hospodářský systém jako takový, přírodní prostředí a společnost.
6. Řídící, které se projevují ve všech procesech řízení bez výjimky.

Pokud je Duch Svatý patronem veškeré pravdy, pak konflikt náboženství a vědy, přebývajících v Duchu Svatém, není možný, a všechny zákonitosti, podmiňující život lidí, jsou poznatelné. Ale poznatelné nejsou za účelem obhajování disertací a dělání kariéry, ale kvůli organizování života na Zemi podle svědomí v Božím vedení v ladu s Ním, jak se o tom mluví v modlitbě Otče náš: „Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi...“

Vnitřní prediktor SSSR
23 — 28 července 2016